

A woman with long dark hair, wearing a wide-brimmed straw hat with a blue and white patterned ribbon, is seen from the back. She is wearing a light-colored, short-sleeved shirt. She is looking out over a scenic coastal landscape. In the foreground, there are large, dark green agave-like plants. The middle ground shows a calm bay with a small rocky island in the distance. The background features a rugged, light-colored cliffside under a clear sky. The overall color palette is dominated by greens, blues, and earthy tones.

*De kleur
van de zon*

Roman

INA VAN DER BEEK

Ina van der Beek

De kleur van de zon

Uitgeverij Zomer & Keuning

Recent verschenen van deze auteur bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Het afscheid

Sprookjes bestaan wel

Ongrijpbare schaduw

Alleen verder

Mijn vader en ik

ISBN 9789401904681

ISBN e-book 9789401904698

NUR 344

© 2015, Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl

www.inavanderbeek.nl

Alle rechten voorbehouden

Voorwoord

Voor de kust van het Griekse eiland Kreta ligt een klein eilandje, Spinalonga. Met een omtrek van ongeveer 805 meter stelt het qua oppervlakte niet veel voor, maar het heeft een grotere historie dan menig eiland.

De recentste geschiedenis van dat eiland is vol van leed en verdriet. Van ongeveer 1903 tot 1957 werd dit eiland gebruikt als verbanningsplaats voor leprozen. Afgezonderd en gescheiden van hun geliefden woonden en stierven hier veel mensen die leden aan de vreselijke ziekte lepra.

Spinalonga is nu een toeristische trekpleister, je kunt je laten overvaren en een poosje rondlopen over het eiland. Maar zelfs met de beste wil van de wereld kun je je niet voorstellen hoeveel tranen hier gehuild zijn.

Toch hebben de bewoners soms ook mooie dingen beleefd, en ook dat kunnen we ons niet goed indenken.

Het moeilijkst voor deze mensen is misschien wel geweest om de ‘gewone’ wereld uit de verte te kunnen zien en soms zelfs te horen, om te weten dat daar, zo dichtbij, hun geliefden leefden, zonder de kans te hebben daar ooit weer zelf naar terug te kunnen gaan.

Over twee van deze mensen gaat dit verhaal.

Voor elk van hen waren zowel de omstandigheden op het eiland als de toekomst verschillend. Maar één ding hadden ze gemeen: het verlangen naar hen van wie ze gescheiden waren.

Misschien ten overvloede: alle personen en gebeurtenissen in dit verhaal zijn volkomen fictief.

Ina van der Beek

I

Nog voor ze wist dat kleuren een naam hebben, hadden ze al hun eigen betekenis voor Elena.

Bij papa hoort de blijde kleur van het jonge gras en de bladeren aan de voorjaarsboom, bij mama de koele kleur van de avondhemel. De felle kleur van de klaprozen is de kleur van grootmoeder, en opa is als de warme kleur van zijn ogen.

Elena houdt van tekenen. Aandachtig krast ze haar bloemen en mensen op het witte papier.

Zes krijtjes zitten er in het doosje. Behalve de kleuren van haar ouders en grootouders is er ook nog de kleur van de zomerwolken. ‘Lena,’ mompelt ze soms als ze dat krijtje in haar hand neemt. Maar het laat geen strepen na op het papier, het is of zij niet gezien mag worden.

Het laatste krijtje heeft de kleur van de zon en van de bloemen in mama’s tuin. Dat krijtje is het allermooist. Als ze blij is, gebruikt ze altijd die ene kleur. Die kleur heeft ook geen naam, of misschien heet hij *verlangen*. Maar dat is alleen een gevoel, het woord daarvoor kent ze niet.

Nu zit ze aan de grote tafel en legt de krijtjes op een rij. Eerst papa, dat is na de kleur van de zon haar favoriete kleur. Daarnaast opa, dan mama en ten slotte het rode krijtje. De andere twee blijven in het doosje.

‘Kom, Elena, zit niet te knoeien, die krijtjes zijn alleen om te tekenen.’

Verschrikt kijkt Elena op. Daarna legt ze drie kleurtjes in de doos en met de laatste – natuurlijk de groene – tekent ze cirkels op het vel papier. Dan ogen, een neus, oren en een mond. Armen en benen.

Vandaag is het geen dag voor de kleur van de zon.

Maar haar aandacht is weg bij haar werk. Ze kijkt op van haar papier en haar ogen volgen haar moeder, die kopjes op tafels begint te zetten.

‘Ruim die rommel maar op, opa en oma komen er zo aan.’

De stem van mama Alcina klinkt scherp. Elena kent die toon. Zonder tegenstribbelen doet ze ook het laatste kleurkrijtje in het doosje en dan glijdt ze van de stoel. Het doosje bergt ze op in de la

van de kast. Met de tekening in haar hand loopt ze naar de deur om te kijken of opa en oma er al aan komen.

‘Voor u.’ Ze steekt opa de tekening toe zodra hij binnenkomt.

‘Prachtig, meisje, prachtig!’ Hij streelt haar even over het haar. ‘Ze kan echt heel goed tekenen voor haar leeftijd, Alcina.’

‘Ga nu maar buiten spelen, Elena.’ Mama schenkt koffie in de kleine kopjes.

Buiten is het warm, de zon brandt op haar schouders. Elena loopt naar de vijver en gooit steentjes in het water.

Als dat gaat vervelen, loopt ze langzaam het pad af naar de poort die de grote tuin afsluit van de weg. Als ze op haar tenen staat, kan ze de zware deurknop pakken en de poortdeur openen.

Langzaam draait de deur open. Op de weg lopen soldaten, ze spreken met elkaar in een taal die Elena niet verstaat.

Eén soldaat lacht naar haar, hij zegt iets wat klinkt als *liebe sjats*.

‘Elena!’ Sofia komt aangelopen en zij trekt Elena de poort weer binnen. Met haar andere hand doet ze de zware deur achter zich dicht.

‘Foei, we moeten de oorlog buiten de deur houden. Je weet dat je dat niet mag doen, liefje!’ zegt ze. ‘Ik moet weer aan mijn werk, ga maar spelen.’

Elena gaat naar haar schommel, maar er is niemand die haar kan duwen. Daarom gaat ze stil op het plankje zitten en probeert zichzelf met haar voeten af te zetten. Het gaat niet goed, haar benen zijn te kort.

Was papa er maar! Maar papa is bijna nooit meer thuis. Dat komt ook door dat ene woord, *oorlog*. Voor dat woord heeft ze geen krijtje, maar ‘oorlog’ is dezelfde kleur als de aarde na een regenbui.

Na een poosje loopt Elena terug naar het huis, ze gaat weer naar binnen. Sofia is in de keuken, ze is bezig met de voorbereidingen voor de avondmaaltijd.

‘Mag ik helpen, Sofia?’

‘Ja schatje, kom maar.’ Sofia tilt haar op een hoge kruk, vlak voor het aanrecht. ‘Hier, roer maar in deze saus tot hij helemaal afgekoeld en glad is.’

Als Elena een poos heeft geroerd, zegt ze: ‘Het is klaar, Sofia, heb ik nu iets lekkers verdiend?’

Sofia lacht. Ze geeft Elena een handvol rozijnen. ‘Dat heb je goed gedaan, kleintje. Ga nu maar weer fijn spelen.’

Elena eet de rozijnen op, dan loopt ze naar de woonkamer. Daar zitten mama, oma en opa druk te praten en te lachen. Ze letten niet op Elena, die langzaam dichterbij komt.

Stilletjes loopt ze naar opa. Hij rookt een sigaret en drinkt iets uit een klein glas. Het ruikt niet lekker.

Pas als ze tegen zijn knie leunt, merkt hij haar op en tilt haar op schoot.

Even onderbreekt haar moeder het gesprek, ze trekt haar wenkbrauwen op.

‘Heb je niks te doen? Ik had toch gezegd...’

‘Ach Alcina, laat het kind toch,’ valt opa haar moeder in de rede. ‘Je hebt toch geen last van haar!’ Hij drukt zijn sigaret uit in de asbak.

‘Nou, geen last...’ Meer zegt mama niet, maar Elena ziet hoe ze oma even aankijkt en een raar gezicht trekt. Een gezicht dat Elena niet begrijpt.

‘Kom,’ zegt opa, ‘wij gaan naar buiten. We zullen eens bij je schommel kijken, dan zal ik je heel hoog duwen, goed?’

Elena rent al voor hem uit. Ze hoort nog net wat opa en mama tegen elkaar zeggen.

‘Schaam je, je kreeg het mooiste kind van het hele eiland.’

‘Het mooiste? Ze ziet eruit als...’ Mama’s stem klinkt boos.

Elena begrijpt het niet.

Als Elena later terugkijkt op haar kindertijd, kan ze zich niet herinneren dat mama haar ooit op schoot heeft genomen of geknuffeld. Degene die haar het vaakst knuffelde, was Sofia en soms ook papa, maar mama niet, mama nooit.

Integendeel, het leek of ze het nooit goed deed in de ogen van haar moeder.

De enige persoon van wie haar moeder echt vrolijk lijkt te worden is oma, de moeder van papa.

Elena’s andere opa en oma komen weinig, Elena kent hen nauwelijks. Zij zijn al voor de oorlog weggetrokken van Kreta en wonen nu al jaren op het vasteland van Griekenland. Maar opa

Andres en oma Maria wonen dichtbij en zij komen bijna elke dag op bezoek.

Elena is eigenlijk een beetje bang van oma Maria, voor haar harde stem en haar scherpe, donkere ogen.

‘Oma houdt echt wel van je,’ zegt opa Nikos, ‘ze vindt het alleen moeilijk om dat te laten merken.’

Ook dat begrijpt Elena niet. Maar ze denkt er niet meer over na, ze accepteert haar oma zoals ze ook haar moeder accepteert. Mama is nu eenmaal zoals de koele, blauwe kleur van haar krijtjes.

Maar dat verandert als Elena bijna acht jaar is.

Mama veranderde, ze werd dikker en dikker. En als Elena op een ochtend wakker wordt, staat oma Maria bij haar bed.

‘Je hebt een broertje gekregen!’ zegt ze.

Elena vindt haar moeder in bed. In haar armen ligt een klein, wit pakketje waar alleen een rood gezichtje uit steekt.

‘Dit is Stefanos,’ zegt mama. En ze kijkt zo lief als Elena haar nooit eerder heeft zien kijken.

Maar ze leert al snel dat die blik vooral voor de kleine Stefanos bestemd is.

Dan begint ze langzaam te begrijpen dat haar grootste fout is, dat ze als meisje is geboren.

Als Elena wakker wordt, blijft ze nog even stilliggen. De luiken van haar slaapkamer zijn gesloten, het is nog heerlijk koel in de kamer. Vandaag is ze achttien geworden. Achttien, dat klinkt heel anders dan zeventien.

Papa heeft beloofd dat ze deze verjaardag een groot feest zou krijgen. Vanavond zal het dan zover zijn. Papa heeft bijna heel het dorp uitgenodigd. Dimitri zal zeker ook komen.

Dimitri! Zal hij nu eindelijk beseffen dat ze geen klein meisje meer is? Hun leeftijdsverschil is en blijft natuurlijk negen jaar, maar toch lijkt het verschil kleiner te worden nu zij ouder wordt. Zou hij dat ook zo voelen? Ze ziet hem al een poos niet meer samen met Ilona, en hij kijkt haar dikwijls langer aan dan noodzakelijk is. Of beeldt ze zich dat maar in?

Elena rekt zich uit en stapt uit haar bed. Ze doet de houten luiken een klein stukje open en knippert tegen het felle zonlicht.

Ze trekt vlug haar nachthemd uit en wast zich bij de kom met fris water die al klaarstaat. Daarna trekt ze de nieuwe jurk aan, die mama speciaal voor haar verjaardag heeft laten maken.

Ziezo, ze is er klaar voor.

Verwachtingsvol gaat ze de trap af, de gang door, naar de eetkamer. Wat zou het cadeau zijn, waarover papa zo geheimzinnig heeft gedaan de afgelopen dagen?

Stefanos zit al aan tafel. Hij springt op als Elena binnenkomt.

‘Je bent jarig, Elena!’ zegt hij. ‘Kom kijken, papa heeft een prachtig cadeau voor je, kom mee!’

Nieuwsgierig loopt Elena achter haar broertje aan. Hij is al bij de deur en rent nu naar buiten.

‘Stefanos? Wacht, waar ga je naartoe? Papa komt vast zo meteen binnen om mijn cadeautje te geven.’

Als antwoord lacht Stefanos alleen maar, hij staat stil bij de afrastering van het weiland. Daar staat papa ook, en zelfs mama is al buiten. Papa aait een prachtig bruin paard over de neus.

Als Elena langzaam dichterbij komt, steekt hij zijn armen naar haar uit.

‘Gefeliciteerd, grote dochter,’ zegt hij. ‘Hier is Helios, je cadeau

voor je achttiende verjaardag.’

Hij kust haar op beide wangen, en daarna omhelst ook mama haar en feliciteert haar. Maar Elena maakt zich snel los uit hun armen en kijkt even sprakeloos naar het paard. Dan doet ze een stap naar het hek en steekt haar hand uit om Helios over de zachte neus te aaien.

Het paard snuffelt even aan haar hand en laat zich dan liefkozen.

‘Nou, wat vind je ervan?’ vraagt papa. ‘Of had je liever een gouden ketting gehad?’

‘Nee, natuurlijk niet! Het is geweldig, papa, dank u wel. En u ook mama, ik ben zo blij! Mag ik meteen gaan rijden?’

‘Neenee, we gaan eerst ontbijten. En wilde je soms in die jurk op dat paard gaan zitten?’ Mama’s glimlach is alweer verdwenen.

Elena blijft nog even staan, dan loopt ze met tegenzin achter haar ouders en haar broertje aan naar binnen.

‘Ik heb ook nog een cadeau voor je, Elena,’ roept haar broertje bij de deur. ‘Kom snel binnen, dan mag je het uitpakken. Het heeft iets te maken met Helios.’

Elena glimlacht naar hem, ze is dol op haar kleine broertje. Ondanks hun toch wel grote leeftijdsverschil is er een sterke band tussen hen. Ze lijken niet op elkaar, Stefanos heeft de trekken van mama, Elena lijkt meer op haar vader.

‘Ze heeft Turkse trekken,’ zegt mama soms.

‘Je kletst,’ zegt papa dan kortaf.

‘Je bent mooi,’ heeft Dimitri pas in haar oor gefluisterd. ‘Je hebt zo’n grappig, klein neusje, ik ken geen enkel ander meisje met zo’n klein wipneusje.’

Ze dacht dat hij haar daarna zou kussen, maar hij had haar alleen een tikje tegen haar wang gegeven, zoals je bij een kind doet.

Maar vanavond...

‘Alsjeblieft, Elena, je cadeau,’ zegt haar broertje.

Als ze het touwtje heeft losgemaakt en het papier afwikkelt, ziet ze een mooie roskam.

‘Dank je wel, Stefanos, dat zal Helios ook fijn vinden.’

‘Mag ik hem ook een keer borstelen?’ vraagt hij. ‘Papa, krijg ik ook een eigen paard als ik zo oud ben als Elena?’

‘Wie weet,’ antwoordt papa.

‘Waarom koop je niet een pony voor hem?’ mengt moeder Alcina zich nu in het gesprek. ‘Het is toch leuk voor hem om ook te kunnen rijden?’

‘Dat heeft geen haast, hoor,’ zegt papa. ‘Vóór vandaag heb ik hem nog nooit over een paard gehoord.’

‘Je ziet toch dat hij het leuk vindt?’ Ze buigt zich naar haar zoon toe en belooft: ‘We zullen binnenkort weleens kijken of we ergens een leuk paardje voor jou kunnen kopen, hoor.’

Het gesprek gaat Elena grotendeels voorbij. Zij is met haar gedachten alweer bij de avond. Was het maar alvast zover. Wat zal Dimitri...

‘We zullen straks kijken voor een passend zadel, Elena,’ hoort ze dan haar vader zeggen. ‘En daarna kun je ontdekken hoe het is om op Helios te rijden.’

‘Leuk, pap,’ zegt ze.

Maar hoe blij ze ook is met het paard, haar gedachten zijn vooral bij de komende avond.

Om zes uur gaat ze naar haar slaapkamer om zich te verkleden.

Als ze door het raam naar buiten kijkt, ziet ze hoe papa de laatste hand legt aan de versieringen in de tuin. Er hangen al tientallen lampions en er staan fakkels in de grond, die straks aangestoken zullen worden.

Ze draait zich om en laat haar zachtblauwe jurk over haar hoofd glijden. Met moeite krijgt ze de knoopjes op haar rug dicht. Dan kijkt ze in de spiegel. Ze is mooi, ze is volwassen. Zou Dimitri dat ook zien?

Als laatste pakt ze de hoog gehakte schoentjes. Even houdt ze ze in haar hand. Ze zijn prachtig, maar hoe zal ze daarmee kunnen dansen op het grasveld? Ach, dan doet ze ze wel uit, dansen op je blote voeten is immers het heerlijkste wat er is.

Maar nu eerst trekt ze de schoenen aan.

Als ze zich vooroverbuigt om het bandje vast te maken, ziet ze een klein vlekje aan de binnenkant van haar enkel. Ze wrijft er met haar vinger over, maar het verdwijnt niet.

Even kijkt ze er stil naar. Het zit er al een paar weken, wat is het toch?

Maar dan hoort ze haar naam roepen.

‘Ik kom eraan!’ roept ze terug.

Zo snel als ze kan lopen op de hoge hakken, gaat ze de trap af. Op naar haar feest, op naar Dimitri!

Papa heeft veel mensen uitgenodigd en vrijwel iedereen is gekomen. Bijna alle inwoners van hun kleine dorp, jong en oud, verzamelen zich in de grote tuin.

Op de lange tafels heeft Sofia, geholpen door andere vrouwen, allerlei heerlijke gerechten neergezet. Wijn, druivensap en limonade staan er in grote kannen tussen.

‘Zo, prinses,’ hoort Elena dan iemand achter zich zeggen.

Met een ruk draait ze zich om, ze glimlacht.

‘Hoi Dimitri,’ zegt ze, opeens verlegen.

Dimitri kust haar op beide wangen.

‘Hartelijk gefeliciteerd,’ zegt hij. Daarna doet hij een stap naar achteren en kijkt haar bewonderend aan. ‘Je ziet er prachtig uit, Elena.’

Ze weet niet hoe ze moet reageren, ze glimlacht alleen maar.

Dan is hij alweer verder gelopen, hij moet plaatsmaken voor de volgende gast die haar wil feliciteren. Het is de burgemeester van het dorp, Abas Toulakis, een oude vriend van haar vader. Ook hij kust haar hartelijk en feliciteert haar. Dan pakt hij haar bij de schouder en doet een klein stapje naar achteren.

‘Meisje, wat ben je mooi,’ zegt hij met een glimlach. ‘En je gaat met de dag meer op je moeder lijken! Je bent de mooiste vrouw uit ons dorp. Je moeder is mooi, maar jij bent nog knapper.’

Elena glimlacht naar hem, maar ze denkt stilletjes bij zichzelf: laat mama dat maar niet horen, ze is het daar vast niet mee eens.

Elena weet dat het niet waar is wat Abas zei. Ze lijkt veel meer op haar vader dan op haar moeder. Haar broertje lijkt op mama, zijzelf helemaal niet. En ook dat tweede klopt niet helemaal, mama Alcina is nog steeds een schoonheid die niet te evenaren is. Het enige wat Elena op haar voorheeft, is haar jeugd. Maar vergeleken bij haar moeder voelt ze zich toch altijd wat minder.

Tijd om hier verder over na te denken, heeft ze niet, er komen nog steeds nieuwe gasten aan die haar willen feliciteren.

Natuurlijk is ook haar beste vriendin Irena er, samen met haar drie oudere broers en haar ouders.

Als eindelijk iedereen lijkt te zijn gearriveerd, begint het feest.

Papa heft zijn glas. 'Iedereen van harte welkom op deze bijzondere verjaardag van mijn mooie dochter, die niet langer een kind is, maar een prachtige jonge vrouw! *Jamas*, gezondheid!'

Glazen worden naar haar opgeheven, goede wensen klinken opnieuw.

Waarom staat mama niet naast papa, waarom zegt papa nu niet onze dochter, maar mijn dochter, denkt Elena verdrietig.

Alsof Abas haar gedachten kan lezen, hoort ze hem zachtjes achter haar fluisteren: 'Je moeder is jaloers op jouw jeugd en je schoonheid, meisje...'

Met een ruk draait ze zich om, maar Abas loopt weg, alsof hij niets gezegd heeft.

Maar Elena blijft nadenken over die woorden. Natuurlijk, ze weet dat mama meer om Stefanos geeft dan om haar. En ze begint dat steeds beter te begrijpen, Stefanos is een jongen, hij zal zijn moeder nooit in de schaduw stellen.

Doet zij dat dan wel, is haar moeder jaloers op haar? Maar dat is toch onnatuurlijk, een moeder hoort toch trots te zijn op haar dochter?

Waarom is mama anders, waarom wil ze toch altijd in het middelpunt staan, de aandacht hebben?

Maar kom, vanavond wil ze hier niet verder over nadenken, vandaag is het feest, haar feest! De muziek is al aan het spelen, er wordt gegeten en gedronken, iedereen is vrolijk.

Elena voelt zich opeens rijk. Wat boft ze toch om geboren te zijn in deze weelde en overvloed. Meestal denkt ze daar niet over na, accepteert ze het als normaal. Maar nu dringt het voor het eerst tot haar door hoe bevoorrecht ze eigenlijk is.

'Dansen, prinses?' Dimitri staat voor haar.

Ze knikt en voelt haar wangen warm worden. Ze schopt haar schoentjes uit en op haar blote voeten zweeft ze met hem over het gras.

Alle gedachten vervagen, er is alleen Dimitri. Zijn armen om haar heen, zijn gezicht dicht bij het hare.

Feesten kunnen ze, die Kretenzers!

De ouderen gaan voor in de volksdansen van het eiland en de jongeren volgen aarzelend.

Het is een vrolijke avond, en het is al laat als de meeste gasten afscheid nemen. Ten slotte is er nog een klein groepje over.

Alcina is naar binnen gegaan om Stefanos naar bed te brengen. Het is eigenlijk veel te laat voor de kleine jongen, maar hij heeft het lang volgehouden.

Papa praat met zijn vriend Abas, ze staan in een hoekje van de grote tuin, hun gezichten zijn ernstig.

Opa Nikos en oma Maria zitten, samen met wat andere ouderen uit het dorp, nog aan een tafel. Maria is zoals gewoonlijk het middelpunt, Nikos zit er zwijgend bij. Hij eet gedachteloos van de laatste olijven die op tafel staan.

Elena slentert weg bij de tafel, ze kijkt rond. Waar is hij?

‘Kom, loop even mee naar de olijfgaard.’ Opeens is hij weer naast haar.

Elena werpt een snelle blik op haar grootouders, zij letten niet op haar. Dan loopt ze met Dimitri mee, achter het huis langs naar de olijfgaard.

Hij heeft haar hand gepakt, het laatste stukje hollen ze.

Zodra ze uit het zicht verdwenen zijn, staat Dimitri stil. Hij stopt zo abrupt dat Elena half struikelt, ze kan zich nog net met twee handen vastpakken aan zijn arm.

Een moment staan ze zo. Dan trekt hij haar in zijn armen en kust haar. Niet zoals hij haar eerder kuste, als een broer, nu kust hij haar vol op de mond.

Elena voelt haar lippen van elkaar gaan, ze kust hem terug met een hartstocht die haar onbekend was.

Haar hart bonst, haar bloed gonst, eindelijk duurt de kus.

Dan wordt ze geroepen. ‘Elena, Elena, waar zit je?’

‘Papa,’ fluistert ze.

Maar Dimitri blijft rustig staan, hij houdt haar nog steeds dicht tegen zich aan.

‘Je bent zo mooi,’ zegt hij zacht, ‘en ik hou van je, Elena, ik hou van je!’ Zijn stem klinkt hees.

Dan kust hij haar opnieuw.

Maar dan klinkt opnieuw, en nu veel dichterbij, haar vaders stem. ‘Elena!’

Ze maakt zich los uit Dimitri’s armen en doet een stap naar achteren.

‘Ja papa, ik kom al,’ roept ze terug.

Ze doet een paar stappen in de richting van het huis, Dimitri houdt haar hand vast en loopt met haar mee.

‘Elena, met wie ben je daar?’ Papa’s stem klinkt scherp.

Nu stappen ze weer binnen de lichtkring van de fakkels.

‘Met mij, Alexios,’ antwoordt Dimitri in haar plaats. Zijn stem klinkt rustig.

Zwijgend wacht Alexios tot ze vlak bij hem zijn. Dan kijkt hij hen beiden aan. Er komt een klein lachje op zijn gezicht, maar zijn stem is ernstig als hij zegt: ‘Doe je voorzichtig met mijn dochter, Dimitri?’

‘Dat doe ik, Alexios,’ zegt Dimitri, al even serieus.

‘Kom, je laatste gasten willen afscheid nemen,’ zegt papa Alexios nu.

Ook Dimitri neemt afscheid met een kus, deze keer weer op haar wang. Maar in zijn ogen ziet ze een belofte.

Mama is binnengebleven.

Even later kleedt Elena zich met langzame bewegingen uit. Er ligt een glimlach om haar mond, die maar niet weg lijkt te willen.

Dimitri... Is er een mooiere naam denkbaar? Is er een knappere man denkbaar? Is er een groter geluk denkbaar?

Ze wast haar voeten voor ze naar bed gaat. Ze zijn vies door het dansen in het gras, het lopen in de olijfgaard. De olijfgaard... Haar glimlach verdiept zich.

Ze droogt haar voeten af. Dan ziet ze het weer, het kleine, lichte, wat droge vlekje op haar huid. Even stopt de handdoek, ze buigt zich naar haar voet om het beter te kunnen zien. Ach nee, ze vergist zich in het schemerdonker, het is niets. Toch?

Als ze in bed ligt, beleeft ze de avond opnieuw. Alle mensen, alle gelukwensen, de cadeaus, de fakkels en lampions, de zang en de dans. Maar alles komt steeds weer uit bij die paar minuten in de

olijfboomgaard. De kus, de woorden van Dimitri.

Met een glimlach op haar gezicht valt Elena in slaap.

Alexios en Alcina slapen nog niet. Het is pikdonker in hun slaapkamer. Alcina heeft de luiken helemaal gesloten, er komt zelfs geen klein straaltje maanlicht binnen.

Alexios tast naar haar hand onder de dunne deken.

‘Achtien jaar alweer. Ze was mooi, hè, vanavond?’

Alcina maakt een geluid, ergens tussen grommen en zuchten.

Alexios laat haar hand los en richt zich half op.

‘Alcina, waarom kun je toch niet van haar houden?’ vraagt hij zacht.

‘Ik hou wel van haar.’

Even blijft het stil, dan zegt Alexios: ‘Ik zag haar samen met Dimitri in de olijfgaard. Hij is verliefd op haar, Alcina.’

‘Dimitri?’ Nu klinkt haar stem geïnteresseerd. ‘Dat is een goede partij. Zou het serieus zijn?’

‘Zo serieus als een liefde kan zijn als je jong bent,’ zegt hij met weemoed in zijn stem.

Ze geeft geen antwoord, maar dat verwachtte hij ook niet.

Stil liggen ze beiden in het donker, elk met hun eigen gedachten.

*Verbannen naar een eiland voor
de kust... waar een oud dagboek
haar leven voorgoed verandert*

In de jaren vijftig groeit Elena op op het Griekse eiland Kreta. Kort na haar achttiende verjaardag doet ze een vreselijke ontdekking: Elena heeft lepra. Dat betekent dat ze verbannen wordt naar de leprakolonie op het eilandje Spinalonga, voor de kust van Kreta.

Op het eiland leert ze haar eigen weg te vinden, een weg van verdriet en bitterheid, van eenzaamheid en loslaten. Maar ook sluit ze er nieuwe vriendschappen met lotgenoten. In het huisje waar ze gaat wonen ontdekt ze een dagboek van een vorige bewoner. Dat oude schrift verandert haar leven. Niets blijkt te zijn zoals ze dacht!

Ina van der Beek, bekend als schrijfster van familieromans, maakt met *De kleur van de zon* een bijzonder uitstapje. Haar ontmoeting met de geschiedenis van Spinalonga, haar reis ernaartoe en haar eigen interpretatie brengt ze in deze roman tot leven.

Z&K

ISBN 978 94 0190 468 1 NUR 344

9 789401 904681

www.zomerenkeuning.nl